

בש"פ 5021/20 - בנימין טוויזר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5021/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: בנימין טוויזר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע בתיק עמ"ת 28504-07-20 מיום
14.7.2020 שניתנה על ידי כב' השופט שלמה
פרידלנדר

בשם המבקש: עו"ד דוד אביטן

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ש' פרידלנדר)
בעמ"ת 28504-07-20 מיום 14.7.2020 בגדרה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטתו של בית המשפט השלום
בבאר שבע (כב' השופט א' דורון) במ"ת 64008-05-20 מיום 12.7.2020.

1. ביום 28.5.2020 הוגש נגד המבקש כתב אישום, לפיו ביום 11.5.2020 בשעות הבוקר החזיק בנשק מסוג
אקדח הזנקה, אשר הוסב לירות תחמושת קליעית, בכך שהסליק אותו מתחת לשידה בחדר בביתו. בשל כך, יוחסה
למבקש עבירת החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בית משפט השלום (כב'
השופט א' דורון) דחה את בקשת המשיבה למעצר המבקש עד תום ההליכים, והורה על שחרורו בתנאים מגבילים לבית
הוריו, בפיקוחם. המשיבה הגישה ערר על ההחלטה, ובית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן להורות על שחרור המבקש

לחלופת מעצר ללא הגשת תסקיר בעניינו, והורה לשירות המבחן להגיש תסקיר לבית משפט השלום (כב' השופט א' חזק).

מתסקיר המעצר עלה כי למבקש שלוש הרשעות קודמות בתחום האלימות, בנוסף לעבירה של הפרת הוראה חוקית, כאשר בשניים מהן נמצא המבקש לא כשיר לעמוד לדין. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק; כי הורי המבקש יתקשו לזהות מוקדי סיכון ולהוות דמויות סמכותיות; וכי קיים סיכון אף כלפיהם מצד המבקש, לנוכח שהייה ממושכת בבית. לבסוף, ועל רקע עמימות מצבו הנפשי של המבקש, שירות המבחן המליץ על מעצרו עד תום ההליכים. בית משפט השלום קבע כי עברו הפלילי של המבקש לא כולל עבירות דומות של החזקת נשק ובכך יש רכיב מפחית מסוכנות, וכי אחותו של המבקש תוכל לשמש כדמות סמכותית בתור המפקחת העיקרית, בסיוע אביו. נוכח מצבו הנפשי של המבקש, ושונות החלופה המוצעת, בית המשפט קבע כי שהיית המבקש בחלופת מעצר תאיין את מסוכנותו, והורה על שחרורו למעצר בית מלא בבית אחותו.

2. ערר שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי התקבל. בית המשפט המחוזי עמד על קיומן של ראיות לכאורה; המסוכנות המובהקת המקימה עילת מעצר מעצם ההחזקה בנשק; עברו הפלילי של המבקש, וקבע כי הפסקת הליכים מחמת מצב נפשי מוסיפה על מסוכנותו; והתסקיר השלילי. בית המשפט הבהיר כי נדרשים טעמים חזקים במיוחד כדי לדחות את התרשמות שירות המבחן, שלא נמצאו בעניין דנן, והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים.

מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה נטען כי בית המשפט המחוזי שגה משקבע שהתרשמות בית משפט השלום שטחית והעדיף את התרשמות שירות המבחן, תוך סטייה מהלכת בית משפט זה.

3. לאחר עיון בבקשה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. בקשת רשות ערר ניתנת רק במקרים חריגים בהם קיימת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או מקום בו קיימות נסיבות פרטניות המצדיקות זאת, כגון מניעת עוול קשה, פגיעה שאינה מידתית בזכויות הנאשם, או שגגה ברורה בהחלטת המעצר (בש"פ 5090/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.7.2019); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)). הבקשה שלפניי ממוקדת בנסיבות המקרה הפרטני של המבקש, ואינה עומדת באמות מידה אלו.

אעיר כי בית המשפט המחוזי לא סטה מכל הלכה קיימת, אלא יישם את ההלכה, לפיה על אף שתסקיר שירות המבחן אינו כובל את שיקול דעת בית המשפט, נדרשים נימוקים כבדי משקל על מנת לסטות מהמלצתו השלילית (ראו: בש"פ 1939/18 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 13 (13.3.2018); בש"פ 240/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.1.2011); בש"פ 2244/10 מורחנוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.4.2010)). בית משפט השלום לא פירט מהם הנימוקים המיוחדים שהצדיקו את סטייתו מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, ולפיכך בדיון הורה בית משפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

4. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, א' באב תש"ף (22.7.2020).

ש ו פ ט
